

Малярчук Н.В.,
к.ю.н.,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна,
Малярчук Т.В.
к.ю.н.,
Київський міжнародний університет, м. Київ, Україна

ПЕРСПЕКТИВИ ВПРОВАДЖЕННЯ АЛЬТЕРНАТИВНИХ ВИДІВ ПАЛИВА

У відповідності з принципами міжнародного співробітництва наша держава тільки намагається здійснювати охорону довкілля. Проблемними залишається порядок використання земель рекреаційного призначення, земель природно-заповідного фонду, вирішення питань утилізації та переробки сміття, утилізації ядерних відходів та питання щодо можливої їх консервації на території України. Але варто звернути нашу увагу на можливі небезпеки, які з часом можуть виникнути безпосередньо в населених пунктах великих міст України.

Так, в Україні у 1991 р. було прийнято Закон України "Про охорону навколишнього природного середовища" (далі – Закон), який мав стати вектором дії державних органів, підприємств, організацій в напрямку раціонального використання природних ресурсів, по можливості мінімізувати негативний антропогенний вплив на довкілля, контроль за додержанням положень Закону. Прийняття Закону зумовило необхідність розробок інших нормативно-правових актів з проблем довкілля, включаючи охорону вод, повітря, природних ресурсів, рослинного і тваринного світу.

Потрібно не забувати, що майже всі проблеми, які існують в державі залежать від її економічного становища, правового регулювання та здійснення необхідного контролю за додержанням букви закону будь-яким суб'єктом правових відносин. Вважаємо, в нашій країні, а особливо у великих містах існує проблема перенасичення автотранспортних шляхів транспортними засобами, що вже сьогодні призводить до багатьох проблем, особливо це стосується викидів вуглекислого газу та інших шкідливих речовин, що негативно впливає на стан навколишнього природного середовища в цілому.

Таким чином, виникає не тільки екологічна проблема, зазначена впливає також на економічну сторону розвитку нашої держави. Оскільки, так чи інакше, зі збільшенням чисельності транспортних засобів можна вести мову не лише про нераціональність використання палив-

них ресурсів, але й, як наслідок, про збільшення викидів CO₂ в атмосферу.

Нажаль, такі циклічні операції вже в деяких великих містах світу поставили під загрозу якість повітря та мікроклімату для людей у майбутньому. Тож, для населення таких мегаполісів, як Київ така проблема може виникнути вже незабаром, оскільки в Києві проживають 2 млн. 823328 тисячі чоловік, а кількість транспорту близько 1,5 мільйона, яка щороку зростає. Потрібно зазначити, що вже сьогодні температура мікроклімату в центрі міста Києва на декілька градусів вища, ніж на околицях міста. І це вже на кажучи, що Україна – транзитна держава, кожного дня не тільки в Києві, але і по інших містах здійснюються перевезення. Наведені аргументи змушують замислитись, як швидко потрібно почати реагувати на проблему, яка з часом вже проявить себе з вкрай негативної сторони, а саме негативного впливу на навколишнє природне середовища, життя та здоров'я людей та на майбутнє покоління.

Для вирішення зазначених проблем країни Європейського союзу, США вже тривалий час займалися розробками зменшення використання "традиційного" моторного палива або і навіть взагалі від нього відмовились.

Так, до середини 2010 року по всьому світу було продано близько 40 мільйонів автомобілів на альтернативних видах палива (виробники США, Канада, Європейські країни, Японія тощо), у порівнянні з близько 900 млн. транспортних засобів, що експлуатувалися у світі станом на 2009 рік [2].

В Україні нажаль, наприклад, випуск акумуляторних електромобілів серійного виробництва годі і шукати, натомість український споживач може користуватися послугами закордонних виробників автомобілів ціни яких, враховуючи рівень комфорту, безпеки та пристосованості до кліматичних умов значно завищені.

У свою чергу Закону України "Про охорону навколишнього природного середовища" в ст. 3 визначає ряд принципів, на яких ґрунтується охорона навколишнього природного середовища, дотримання та реалізація яких безпосередньо впливає на вирішення низки проблем, що в першу чергу стосується здоров'я людей. Відповідно до зазначеної статті держава зобов'язана: гарантувати екологічне безпечне середовища для життя і здоров'я людей; екологізацію матеріального виробництва на основі комплексності рішень у питаннях охорони навколишнього природного середовища, використання та відтворення відновлюваних природних ресурсів, широкого впровадження новітніх технологій; науково об-

грунтованого узгодження екологічних, економічних та соціальних інтересів суспільства на основі поєднання міждисциплінарних знань екологічних, соціальних, природничих і технічних наук та прогнозування стану навколишнього природного середовища; вирішення питань охорони навколишнього природного середовища та використання природних ресурсів з урахуванням ступеня антропогенної змінності територій, сукупної дії факторів, що негативно впливають на екологічну обстановку тощо [1].

Таким чином, в Україні є всі потенційні можливості налагодження виробництва легкових автомобілів, в тому числі акумуляторних, собівартість яких була б значно меншою від марок іноземного виробника. Випуск та реалізація яких сприяла б відновленню відповідного сегменту економіки, що призупинило б збільшення росту викидів вуглекислого газу та похідних шкідливих речовин в атмосферне повітря та сприяло б зменшенню захворюваності населення на астматичні, алергічні та інші легеневі хвороби. І, як наслідок, дія зазначених принципів та положень Закону не тільки існувала б *de jure*, але і *de facto*.

Література

1. Про охорону навколишнього природного середовища: Закон України від 25.06.1991 р № 1264-ХІІ // Відомості Верховної Ради України.– 1991.– № 41.– Ст. 546.
2. Plunkett Research. Automobiles and Truck Trends.– [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://www.plunkettresearch.com/automobiles-trucks-market-research/industry-trends>.

УДК 342.95 (043.2)

Музичук О.М.,
д. ю. н.,

Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків, Україна

ПОНЯТТЯ, ОЗНАКИ ТА СИСТЕМА ПРИНЦИПІВ КОНТРОЛЮ ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

Важливим для функціонування адміністративно-правового механізму контролю за діяльністю правоохоронних органів є уточнення системи його принципів, відповідно до яких він повинен здійснюватися. Ця тематика на достатньому рівні розроблена у науковій літературі, оскільки у кожній другій науковій праці у формі монографії чи наукового посібника, а також у кожній третій праці у формі наукової статті автори

визначають поняття та види принципів того чи іншого виду контролю. Проте, дослідження таких принципів та їх нормативне закріплення мають безсистемний характер, називаються їх різні види, деякі із таких принципів ототожнюються із завданнями та функціями. Безсистемний характер розгляду принципів контролю обумовлений й тим, що під час визначення їх переліку автори не беруть до уваги, що вони є похідними від принципів права, принципів державного управління, принципів організації діяльності державного апарату, а їх нормативне закріплення дає змогу розглядати такі як норми-принципи, порушення яких тягне за собою юридичну відповідальність, насамперед, дисциплінарну.

Аналіз законодавчих, законопроектних та наукових положень з питань визначення поняття та видів принципів контролю надав змогу зробити такі висновки:

1. Принципи контролю на достатньому рівні розроблені у науковій літературі, оскільки у кожній другій науковій праці у формі монографії чи наукового посібника, а також у кожній третій праці у формі наукової статті автори визначають поняття та види принципів того чи іншого виду контролю. Проте, дослідження таких принципів та їх нормативне закріплення мають безсистемний характер, називаються їх різні види, деякі із таких принципів ототожнюються із завданнями та функціями. Безсистемний характер розгляду принципів контролю обумовлений й тим, що під час визначення їх переліку автори не беруть до уваги, що вони є похідними від загально-правових принципів права та принципів державного управління.

2. Вони визначаються як першооснови, основні ідеї, вихідні пункти, передумови, вимоги, правила, кожне з яких лише доповнює їх сутність, підсилює їх значення як регуляторів контролю.

3. Науковці визначають вимоги, згідно з якими повинна здійснюватися контрольна діяльність, ознаки принципів контролю та їх призначення.

4. Деякі автори до принципів контролю відносять і такі, що принципами навряд чи можна назвати: виявлення відхилень, забезпечення законності та дисципліни, притягнення до відповідальності, перевірку, тощо, які більш характерні для розуміння його мети та завдань, у меншій мірі – його форм.

5. Більшість із принципів контролю, які визначають науковці, є загально-правовими або принципами державного управління. Такими, на мою думку, є законність, верховенство права, гласність, професіоналізм, централізм, рівність, відповідальність, тощо. Важливість законодавчого закріплення загально-правових принципів та загальних принципів дер-